

[Äidin itsemurhayritys ja masennukseni](#)

Hei, ajattelin että kirjoittaminen auttaa joten ajattelin kokeilla. Aloitan vaikka siitä että tarina tulee olemaan monimutkainen, perhekuvioni on mitä on. Mutta painotan; isäpuoli josta puhun on muiden lasten isä, ei minun. Omani ei ole elämässäni enkä tiedä hänestä mitään.

Äitini sai minut kun oli täyttämässä 17 vuotta. Minun isäni ei ole koskaan ollut kuvioissa, enkä tiennyt edes hänen olemassa olostaan. Äitini tapasi uuden miehen, suloisen ja kiltin joten niin siitä lähti uusi elämämme käyntiin. Äitini ja tämä uusi mies saivat ensimmäisen yhteisen lapsena kun olin 3-vuotias. Isäpuoli eli uusi mies on kertonut jälkepäin että äiti oli näihin aikoihin hyvin masentunut eikä jaksanut hoitaa minua saatika itseään. Isäpuolen alkoholinkäyttö alkoi silloin. Muistan kuinka äitini ja isäpuoleni riitelivät ja meinasivat käydä toisiinsa käsiksi todella usein. Äiti ei edelleenkään osannut huolehtia itsestään, mutta viina kummallekin maistui.

Tästä vuosia eteenpäin, kun olin 11-vuotias äiti kertoi odottavansa lasta. Pikkuveljeni syntyi ja elämä sujui hetken aikaa. Äiti oli raitistunut raskauden myötä ja oli iloisempi kuin yleensä. Meni synnytyksestä noin 1 kuukausi eteenpäin ja äiti ilmoitti odottavansa lasta. Onnittelin totta kai, mutta äitin ilme hytyi ja hän kertoi että sieltä oli tulossa kaksi lasta. Äiti ja isäpuoleni päättivät pitää heidät ja niinpä jäimme odottamaan.

Isäpuolen juominen paheni, hän eksyi huonoon seuraan ja yksikään yö ei ollut sellainen että olisin herännyt yöllä ilman että isäpuoli on kännissä. Hän uhkasi moneen otteeseen tappaa itsensä ja eräänä yönä heräsin siihen että poliisit yrittävät huoneeni takana ottaa isäpuolelta asetta pois. Äiti tottakai stressaantui ja tästä johtuen varmaan kaksosvauvat syntyivät 2,5 kuukautta ennen aikaisesti. Isäpuoleni nukkui krapulaansa ja hänen ystävä joka oli meillä soitti äitille taksin. Olen ikuisesti siitä kiitollinen. Kaksoset syntyvät ja heitä elvytettiin heti kun he syntyivät. Kummatkin lapsista olivat 3 MINUUTIN ikäisinä hengityskoneessa. Äiti oli tietenkin huolissaan ja masentui todella pahasti.

Vauvat olivat melkein 2 kuukautta sairaalassa. Kun he kotituivat sanoi äiti minulle että meidän on tehtävä päätös ja lähteä isäpuoleni luota pois. Isäpuoleni meni humalassa töihin ja me pakkasimme sinä maanantai-aamuna tavarat ja lähdimme ennen kuin isäpuoleni tuli kotiin. Muutimme pois ja asuimme hetken aikaa ennen talon löytymistä tädillämme. Kun talo löytyi rupesimme äitin kanssa käymään terapiassa tms. Molemmille meille todettiin vakava masennus ja saimme lääkkeitä. Minä söin lääkkeen, mutta äiti ei ja huomasi sen hänestä vaikka hän valehteli aina. Viime vuonna sitten lopetin itse lääkkeen ja olinkin psykiatrisella osastolla muutamia viikkoja. Isäpuoleni alkoholinkäyttö on vain pahentunut ja hän on ollut vankilassa tms rattijuoppomusten vuoksi. Se oli varmaan yksi syy miksi äiti stressasi niin paljon, kun 5 lasta eikä voinut edes hetkeksi viedä isälleen. Käymme silti siellä joskus minä ja toiseksi vanhin veli enkä oikein pidä siitä, vaikka isäpuoltani rakastan.

Äiti masentui ja masentui ja kuukausi sitten hän ratkesi taas juomaan. Minä laitoin lapsia nukkumaan, huolehdin muutenkin aika paljon ja samalla kävin koulua. Joka ikinen aamu halusin jäädä kotiin katsomaan että äiti heräisi ja olisi taas oma itsensä eikä pyytäisi aina poikaystävääni hakemaan olutta. Jäin viikoksi sairauslomalle, minulla oli kuumetta tms ja tuntui että se juominen vaan pahenee. Sitten meidän auto sanoi itsensä irti. Sen korjaaminen maksaisi omaisuuden yksinhuoltajalle joten serkkupuoleni tuli tänne jotta hän voi kuskata lapsia tms. Pikkusisarukseni ovat nyt tukiperheessä sillä äiti jäi sairauslomalle mutta minusta seuraavaksi vanhin lapsi on kanssani.

Ajattelin että juominen loppuu kun tulee vieraita, ettei äiti kehtaa juoda mutta kyllä se siltikin. Eilen pappani soitti onko äiti ottanut hänen antamiaan unilääkkeitä että onhan hengissä tms. Vastasin kyllä koska ei ollut ottanut mitään kuin kaljaa ja nukkui väsymystään pois. Valvoin serkkupuoleni, velipuoleni ja poikaystävääni kanssa ja rupesimme nukkumaan kun äiti heräsi ja sanoi kaiken olleen ok. Serkkupuoleni tuli herättämään tänään kolmelta yöllä että äiti on yrittänyt itsemurhaa. Hän oli itse soittanut ambulanssin ja näin vaan kuinka hänen heiveröinen kehonsa nostettiin paareille ja vietiin ambulanssiin. Veti niitä unilääkkeitä sekä masennuslääkettä kaljan kanssa. Mummolle soitin ja hän tuli tänne heti kun pääsi.

Onko kenellä muulla äidin tai läheisen itsemurhayrityksestä kokemusta? Tuntuu niin pahalta kun en nähnyt toisen hätää. Hän aina sanoo että voi puhua mistä vaan mutta miksei itse puhunut kenellekkään? Olen itsekin ollut itsemurhan partaalla mutta en enää muista siitä juuri paljoa ja onhan se niin että ihminen on ihan sekaisin eikä järki kulje kun tuntuu ettei ole enää pakokeinoa. Ymmärrän myös puhumisen vaikeuden. En pysty kouluun menemään. Pakko ottaa taas sairauslomaa...

Tarinan aloitin sen vuoksi aivan alusta koska halusin teidän ymmärrävän mikä elämäntilanteemme on ja miksi. Kiitos vastauksista.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2016/aidin-itsemurhayritys-ja-masennukseni>